

## [Nordqvist.]

kan i hvert fald slet ikke se, at der er nogen som helst grund til at fortolke dette udtryk indskrænkende. Det har været således, siden institutionen blev indført, og jeg tror, det vil blive svært for enten ombudsmands-udvalget eller andre at prøve at udfærdige et cirkulære til instruksen om den kompetence, ombudsmanden skal have.

Det andet tilfælde, hr. Poul Dam har rørt ved, er dette med henstillingen til undervisningsministeren, og herom siger hr. Poul Dam, at det er et indgreb i folketingets bevillingsprocedure. Det kan jeg heller ikke være enig med ham i. Det hedder i instruksen, at ombudsmanden skal gøre vedkommende minister bekendt med fejl og forsømmelser begået af nogen, der henhører under hans virksomhed. I dette tilfælde henstiller ombudsmanden til ministeren, at han genoptager spørgsmålet om vederlag til kontorchef Vagn Jensen.

Jeg kan ikke se, at ombudsmanden på nogen vis har overtrådt den myndighed, han har i henhold til loven, og det radikale venstre kan derfor for sit vedkommende ikke tiltræde de bemærkninger, hr. Poul Dam har fremført. Vi kan tværtimod anbefale at stemme for beretningen.

**Justitsministeren (Thestrup):** Da det spørgsmål, hr. Poul Dam har rejst, har en ikke ringe tilknytning til justitsministeriet og en afgørelse derfra, og da det i øvrigt forekommer mig at være et betydningsfuldt spørgsmål, vil jeg gerne have lejlighed til at knytte nogle bemærkninger til det.

Ombudsmandslovens § 2, stk. 1, 2. punktum, lyder således:

„Uden for området for ombudsmandens virksomhed falder den del af forvaltningen, der varetages af dommere, justitssekretærer, chefen for skiftekontoret under Københavns byret, protokolsekretærer i højesteret og fuldmægtige ved domstolene.“

Det er fast antaget, at denne bestemmelse indebærer, at dommernes virksomhed i forbindelse med de forretninger, der uden for den almindelige retspleje er henlagt til domstolene ved retsplejelovens § 14, herunder også tinglysning, falder uden for ombudsmandens kompetenceområde. Jeg

henviser her til Hurwitz og Gomard: „Tvistemål“, side 64:

„Ombudsmanden måtte således afvise en eventuel klage over, at man ved et bestemt dommerembede ikke overholdt fristen i tinglysningslovens § 16, for så vidt klagen blev indgivet direkte til ombudsmanden som en klage over den pågældende dommer.“

I det foreliggende tilfælde har klageren imidlertid i første omgang henvendt sig til justitsministeriet og anket over manglende overholdelse af tinglysningslovens § 16, stk. 4. Denne bestemmelse lyder sådan:

„Prøvelsen af dokumentet og dets endelige eller foreløbige indførelse eller afvisning skal ske snarest muligt og senest inden 10 dage efter dets anmeldelse til dagbogen.“

Justitsministeriets kompetence i denne relation er bl. a. berørt i Knud Illums „Tinglysning“, side 131:

„Tinglysningen må i hovedsagen betragtes som en egentlig dommervirksomhed, hvorfor klager over dommerens afgørelser i tinglysnings-sager ikke kan ske til højere øvrighed, men må ske ved kære til landsret (tinglysningslovens § 36). Samtidig har dog også justitsministeriet en vis myndighed på tinglysningsområdet. Ikke blot er der tillagt ministeriet en betydningsfuld adgang til at fastsætte almindelige forskrifter til gennemførelse af tinglysningsloven ... men den rent ekspeditions-mæssige side af tinglysnings-væsenet må også anses som en administrativ virksomhed, der — ligesom dommerkontorenes ekspeditionsvirksomhed i andre henseender — sorterer under justitsministeriet. Selv uden hjemmel i tinglysningsloven kan ministeriet derfor også udfærdige almindelige bestemmelser angående den kontormæssige ekspedition på tinglysningskontorerne og føre et almindeligt tilsyn med ekspeditionens forsvarlighed. Klage over ikke-overholdelse af den i tinglysningslovens § 16 foreskrevne frist for tinglysnings-ekspeditionen må derfor også kunne rettes til ministeriet.“

En ganske lignende udtalelse findes i Fr. Vinding Kruses bog „Ejendomsretten“, 2. del, side 1128.